

Hjem og for mange tusinde Mennesker. Jeg mener, det kan være paa sin Plads paa dette Sted at gøre opmærksom derpaa. Men netop, fordi dette Spørgsmaal er saa overordentlig stort, er det ogsaa af Vigtighed at gennemføre det i Sammenhæng med, hvad der naturligt hører dette Forslag til.

Spørgsmaalet har, som alle vide, været behandlet i en Kommission. Den arbejdede, som bekendt, noget længe, lidt længere, end man i Almindelighed syntes godt om, men sidste Sommer, i Forsommeren endog, blev Kommissionen færdig med sit Arbejde. I Kommissionen var den almindelige Opfattelse, at de forskellige af det vidtløftige Stof, som den havde at arbejde, helst maatte følges ad, naar Forslag til Lov kom til at foreligge for Rigsdagen. Jeg er ganske af den Opfattelse, at det vilde være ønskeligt, om det var sket saaledes. Den høje Regering har imidlertid ment at maatte gaa en anden Vej, og jeg og mange med mig vil med stor Sindsro se paa, at Takstloven gennemføres for sig selv, men paa den anden Side er der ogsaa mange inden for Flertallet i dette høje Ting, der ere lidt betænkelige ved at skille Lønningsspørgsmaalet ud fra Organisationsspørgsmaalet. Man saa under alle Omstændigheder helst, at disse to Spørgsmaal fulgtes ad og bleve løste samtidig, idet man indser, at der er en vis Forbindelse mellem de to Spørgsmaal, som man vanskelig kan komme til at se bort fra. Idet jeg nu siger dette, skal jeg dog udtale, at da den højtærede Finansminister sikkert vil være villig til at deltage i en Forhandling med det eventuelle Udvalg om denne Sag, vil man kunne unklade nærmere at præcisere dette Standpunkt. Men, som sagt, man anser det for ønskeligt, at i alt Fald Muligheden for en Forhandling om dette Spørgsmaal mellem Udvalget og den højtærede Minister holdes aabent.

Jeg skal dernæst vende mig til selve Forslaget, og i denne Forbindelse først sige, at Forslaget i alle sine Hovedtræk falder sammen med det tilsvarende Lønningsforslag, som Kommissionens Flertal har udarbejdet og indført i sin Betænkning. Det er kun faa Punkter, hvori det foreliggende Regeringsforslag afviger fra Kommissionens, og jeg paaskønner naturligvis denne Overensstemmelse. Jeg var Medlem af det Kommissionsudvalg, der i sin Tid havde med Lønningsagen at gøre, og det Arbejde, vi havde at gøre i det Udvalg, tog lang Tid. Det medførte megen Forhandling og meget Slid. Jeg er derfor

den ærede Minister taknemmelig for, at han, som sagt, i Hovedtrækkene har fulgt dette vort Forslag. Paa et Par Punkter er der imidlertid Afvigelser, og om de just ikke have stor Rækkevidde, maa der dog tillægges dem nogen Betydning. Jeg skal ikke i Øjeblikket komme ind paa disse Punkter, men senere tage dem frem.

Da altsaa Regeringsforslaget og Kommissionsforslaget i Hovedtrækkene falde sammen, kan jeg udtale mig i al Almindelighed om de Principper, hvorover begge Forslagene ere byggede. Som vi alle vide, er Forholdet i Øjeblikket det, at Statsbanefunktionærerne ere delte i 11 almindelige Lønningsklasser og i de saakaldte 13 specielle, i alt altsaa 24 Lønningsklasser. Generaldirektøren for Statsbanerne staar i en Klasse for sig selv eller rettere sagt uden for Klasserne. I Kommissionen var man inde paa, at Funktionærerne ved Statsbanerne meget vel kunne indordnes under et færre Antal Klasser. Ganske vist havde man Vanskelighed ved at gennemføre det i Øjeblikket, idet det jo let bliver saaledes, at en eller anden Klasse af Funktionærer kommer ind i en Lønningsklasse, hvor Lønnen for ham enten bliver for lille eller for stor. Men Hensynet til det uheldige i at beholde de specielle Lønningsklasser gjorde, at vi alligevel fastholdt Tanken og fik den gennemført, som vi mente, paa en tilfredsstillende Maade, hvad vi finde en Bekræftelse paa i den Omstændighed, at den højtærede Minister har holdt sig til det samme Antal Klasser, saa at de 24 Klasser paa den Maade ere reducerede til 15. Som sagt, er det de specielle Lønningsklasser, der ere ophævede. Det særegne ved dem var, at de paagældende Funktionærers Lønningsstigning skete ved Oprykning gennem Underklasserne i hver af disse 13 Lønningsklasser, for saa vidt de enkelte Klasser vare delte i flere Underklasser. Der var to, der ikke vare delte, nemlig Stationskarlene og Stationsbudene, der hver staar i en enkelt Klasse for sig. Det var en ret uheldig Maade for de nævnte Funktionærer at faa Lønningsforhøjelse paa. Naar Forholdene ved Statsbanerne stille sig saaledes, at Nettet udvides eller Trafikken tager til, hvoraf Følgen bliver, at flere Funktionærer maa antages, saa sker denne Oprykning gennem Klasserne meget hurtigt. Man har endogsaa Eksempel paa, at en Funktionær ikke har staaet længere i en Klasse end et Fjerdingaar, inden han er rykket op i den næste. Det har i alt Fald i en Aarrække været saaledes, at Til-